

Skřítek Snílek

Malá Adélka už sice uměla hezky mluvit i se sama oblékat, ale pořád ještě byla ráda, když jí rodiče občas s něčím pomohli. Někdy se zaseknutým zipem u bundy a jindy třeba s usínáním. To jí nikdy samotné moc nešlo. A tak s maminkou vymýšlely různé rituály, aby se jí večer podařilo usnout rychleji. **(Na co se nesmí zapomenout před spaním u vás? Dej pusu mamince a tatínkovi.)**

Jednou přijela na návštěvu babička. Adélka se na ni moc těšila, protože se jí mohla ptát na cokoli a ona jí vždy vše vysvětlila. „Babičko, proč se mi někdy zdají sny a někdy ne?“ ptala se. „Znáš Snílky? Malé létající skřítky, co přinášejí a vypráví sny?“ odpověděla jí babička. Adélka zakroutila hlavou. „Pojď, budu ti o nich vyprávět. Zapelišuj se v postýlce a poslouchej,“ řekla. **(Pomoz jim udělat pelíšek, do kterého si můžeš nakonec vlézt ty nebo tvoje oblíbená hračka.)**

Babička začala povídat: „Snílci létají jen k těm dětem, které jsou už připravené ke spánku... aby se jim podařilo vklouznout do ouška a vyprávět sny...“ „Oni nám vletí do ouška?“ divila se Adélka. „Ano, proto je důležité se večer dobře umýt. Nejen zuby, ale i za ušima. Holky by navíc měly mít rozčesané vlasy, aby se do nich skřítkci nezamotali,“ vysvětlovala babička. **(Ať ti dospělák zkontroluje čisté zoubky a uši.)**

„Na co přilákám skřítku Snílka?“ zeptala se zvědavě Adélka. „Určitě na hezkou písničku nebo básničku,“ odpověděla babička. **(Pomoz jim zazpívat nebo zarecítovat něco. Můžeš i s dospělákem.)**

Ačkoliv se Snílci neradi ukazují, jeden se najednou objevil na Adělčině koleni. Zakryla si ústa, aby nevykřikla a nevyplašila ho. Babička si posunula brýle, aby lépe viděla. „Dobrý večer, jmenuju se Snílek Alfonso a ztratil jsem čepičku se sny. Neviděly jste ji?“ zeptal se skřítek. „Dobrý večer, jsem Adélka a to je moje babička. Jak vypadala ta čepička?“ řekla Adélka. „Asi takhle malinkatá, bílá, na konci s uzlíkem,“ popisoval. Babička složila kapesník natříkrát, na konci udělala uzlík a takto vytvořenou čepičku dala Snílkovi. „Děkuju!“ radoval se Alfonso. „Budu muset vymyslet nové sny a pohádky, protože si je vždy schovávám do čepičky a tahle je zatím prázdná,“ usmíval se. Přisedl si na rameno Adélky a pohládl ji po vlasech. (Pohlaď taky dospěláka nebo plyšáka.)

„Zkusím vymyslet sen jen pro tebe, Adélko. Zavři oči, ať se ti může něco hezkého zdát,“ vysvětloval Snílek. Adélka zavřela oči, skřítek si jí sedl blíž k uchu a začal vyprávět starý příběh: „Každou noc cestuje po obloze Měsíc, který svítí lidem i za chladných nocí. A někdy mu je i zima.“ (Pomoz mu a obejmi dospěláka nebo plyšáka, ať jim není zima.)

Snílek pokračoval ve vyprávění: „Jednou Měsíc prosil Slunce, aby mu ušilo nějaké pěkné a teplé šaty. Slunce váhalo, jaké šaty udělat pro někoho, kdo pravidelně tloustne a hubne. Nakonec jeden volnější stříh našlo a ušilo. Měsíc byl zrovna hubený jako malý srpeček. Poděkoval Slunci eskymáckou pusou, oťukali se nosem.“ (Dej si s dospělákem taky eskymáckou pusou.)

„Zářivé šaty byly Měsíci trošku větší, ale to mu nevadilo. Horší to bylo za pár dní, když se začal zase kulatit. Bohužel to šaty nevydržely a roztrhly se na tisíce malých kousků... Od té doby svítí na obloze jako hvězdy. Nejprve byl Měsíc trochu smutný, ale pak se radoval, že už není na obloze sám. Měl tak tisíce nových kamarádek, hvězd,“ vyprávěl dál Snílek. (Zavři oči, představ si hvězdnou oblohu a zkus hvězdy spočítat.)

Snílek šeptal tichým hlasem dál: „Slunce ještě Měsíci nabízelo, že ušije na každou noc jiné šaty. Ale když si Měsíc představil, že by si musel každý večer vybírat nové podle svého tvaru, už je nechtěl. Hvězdy ho svým svitem hezky hřály a povídaly si s ním...“ šeptal Snílek, protože Adélka i babička už sladce spaly. Snílek se na ně usmál a odletěl vyprávět sny dalším dětem.